

виждашъ, сега не мога, — съ половинъ уста каза косчето и се скри въ гнѣздото си.

И Ралица пакъ самичка си прекопа лозенцето.

Следъ това минаха два дълги месеци. Жътвата бѣше свършена. Тревата по баиритѣ започна да жълтѣе. Идѣше есенъ. Гроздето зрѣеше и всѣки день можеше да се бере.

Презъ една ранна сутринъ Ралица грабна две голѣми кошници и тръгна къмъ лозенцето. Тя пакъ се отби при косчето. То бѣше качнило пакъ на тънкото клонче до гнѣздното и весело чуруликаше.

Като го видѣ, Ралица скри задъ гърба си кошницитѣ и така отиде подъ клончето на косчето.

— Косенце-братченце, имашъ ли си работа?

— Ахъ, Ралице-сестрице, все когато имамъ работа, тогава идешъ. Нѣмамъ нито единъ мигъ свободно време.

— Пъкъ азъ рекохъ да ми помогнешъ... Днесъ ще бера гроздето...

— Гроздето ли ще берешъ? — извика косчето така, че щѣше да падне отъ клончето. — Не, никаква работа нѣмамъ. Азъ се сбъркахъ. Казахъ ти, безъ да искамъ, че имамъ работа... Каква работа мога да имамъ? Нали ме видя, че си стояхъ на клончето...

— Тогава тръгвай...

— Почакай, Ралице-сестрице!

— Защо, косенце-братченце?

— А че... да повикамъ и малкитѣ. Нека и тѣ дойдатъ да видятъ, какъ се работи, а не да стоятъ така, безъ да бутнатъ нѣщо по цѣли дни.

И, като събра и петътѣхъ си пилета, косчето тръгна съ Ралица и цѣль день зоба отъ лоза на лоза най-хубавитѣ и най-узрѣлитѣ гроздове.

Владимиръ Русалиевъ.

